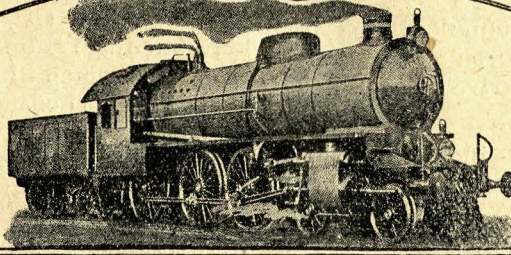

DANSK LOKOMOTIV-TIV TIDENDE

ORGAN FOR STATS-
OG PRIVATBANERNES
LOKOMOTIVMÆND.

UDGIVET AF
DANSK LOKOMOTIV-
MANDS FORENING.

19. Aarg. Nr. 3.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN.

2. Februar 1919.

Rangermaskinernes Betjening og Bemanding.

Det System Statsbaneadministrationen i sin Tid indførte for Betjeningen af Rangermaskinerne, hvorved disse ikke alene fik Enmandsbetjening, men tillige det, at Betjeningen blev udført af Lokomotivfyrbødere, har i Aarenes Løb skabt en Stemning blandt Lokomotivpersonalet, der i højere og højere Grad satte dette Spørgsmaal frem som et af Organisationens vigtigste.

Efterhaanden som Organisationens Styrke voksede, voksede Kravet hos Personalet om, at en Ændring i dette for Personalets Behandling uretfærdige Forhold skete.

Gentagne Gange har Medlemmer af Folketinget henledet Opmærksomheden paa dette Spørgsmaal; men først efter 1913, da en radikal Minister blev sat i Spidsen for Jernbanestaten, blev der ligesom mere Lydhørhed for Organisationens Krav.

Mange Ting skulde Organisationen have rettet, og Rangermaskinespørgsmaalet, der i sig selv var af betydelig økonomisk Rækkevidde, maatte vente til den gunstigst mulige Lejlighed var inde.

I 1917 rejstes Kravet overfor Generaldirektoratet. I et nærmere motiveret Forslag udbad Organisationen sig 2 Mands Betjeningen indført og saaledes, at alle Rangermaskiner betjentes af en Lokomotivfører og en Lokomotivfyrbøder, og henstillede til Generaldirektoratet, at søge det for dette Forhold nødvendige Beløb bevilget paa kommende Finanslov.

Denne Finanslov blev imidlertid vedtaget uden at den indeholdt Ændringsforslag, der kunde bøde paa det af Organisationen fremsatte Krav, og umiddelbart efter Organisationens sidste Delegeretmøde rettedes der Fore-

spørgsel om Sagen med Ønske om en mundtlig Forhandling af hele Forholdet.

Efter nogen Udveksling af Skrivelser mellem Generaldirektoratet og Organisationen, indkaldtes der den 25. Oktober til en mundtlig Forhandling, hvor Spørgsmaalet om Rangermaskinernes Betjening og Bemanding for første Gang blev Genstand for en direkte Meningsudveksling mellem Generaldirektoratet og Personalet.

Som man af efterfølgende Forhandlingsprotokol vil se, stillede Generaldirektøren paa Formandens direkte Størgsmaal sig saa absolut afvisende overfor de principielle Krav Organisationen havde stillet, at Afstanden mellem Administration og Personale syntes umaadelig stor, saa stor, at det paa et givet Tidspunkt af Forhandlingerne saa alt andet end lovende ud.

Dog, med den for vor Generaldirektør overfor sit Personale saa velmenende Maade at tage Sagerne paa, lovede han at indkalde til en ny Forhandling, hvor han paa Grundlag af den førte Diskussion agtede at fremsætte positivt Forslag for Administrationens Stilling til de rejste Krav.

Forhandlingen den 25. Oktober forløb saaledes:

Protokol over Forhandling mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Dansk Lokomotivmands Forening om Rangermaskinernes Betjening og Bemanding.

Fredag den 25. Oktober 1918 Kl. 2 $\frac{1}{2}$ Em. mødte Repræsentanter for ovennævnte Organisation efter Tilsigelse til Forhandling paa Generaldirektørens Kontor.

Tilstede var:

for Generaldirektoratet: Generaldirektør Andersen Alstrup, Maskindirektør A. Floor,

Kontorchef Harhoff og Fuldmægtig Garde.

for Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivfyrbøder Rich. Lillie, Lokomotivførerne M. Mortensen og C. M. Christensen (Protokolfører), Lokomotivfyrbøderne L. Rasmussen og Soph. Jensen.

Forhandlingen førtes i Henhold til en fra Dansk Lokomotivmands Forening til Generaldirektoratet fremsendt Skrivelse af 9. September 1917.

Generaldirektøren indledede Forhandlingen med Udtalelse om Aarsagen til at det havde trukket saa længe ud inden Sagen var kommen til Forhandling; Sagen var af stor Betydning og havde krævet omfattende Forundersøgelser. Andragendet omfatter 3 Punkter. Det første om dobbelt Betjening er af stor økonomisk Rækkevidde. I flere andre Lande havde man den ansøgte Ordning, men de Erfaringer man havde høstet her i Landet var af en saadan Karakter, at man ikke af den Grund behøvede at gaa over til dobbelt Betjening. Sikkerhedskommissionen havde heller ikke i sin Betænkning stillet Forslag om dette eller udtrykt Betæneligheder ved den Ordning vi nu har. Man kunde ikke gaa med til at indføre 2 Mands Betjening, men Generaldirektoratet havde iøvrigt ogsaa den Opfattelse, at Organisationens i højere Grad nærrede Ønsket om at faa Lokomotivførere paa Rangermaskinerne. Vilde indrømme, at man maatte betragte Rangerførernes Tjeneste som noget vanskeligere end Lokomotivfyrbødernes, hvad der ogsaa har givet sig Udtryk i, at de paa gældende oppebærer Rangergodtgørelse som Førere, men Generaldirektoratet saa saaledes paa dette Spørgsmaal, at man ikke mente at kunne gaa med til Forfremmelse til Lokomotivførere af alle Rangerførere. Man mente derimod, at den rette Løsning vilde være at oprette en ny Mellemstilling mellem Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere. Dette Spørgsmaal kunde imidlertid ikke afgøres nu, da en Lønningsskommission er nedsat. Det tredje Spørgsmaal angaaende Rangergodtgørelsen var et rent Lønspørgsmaal, som det ligeledes var vanskeligt at røre ved, medens Lønningsskommissionen arbejdede.

Lillie: Vi androg forrige Aar Generaldirektoratet om at tage Sagen op til Behandling og om, at denne maatte blive fremmet, saa at der kunde komme Forslag paa Finansloven; men dette lykkedes ikke. At Sagen først nu, efter at Organisationen har rettet flere Henvendelser derom, naar frem i den Form, beklagede han, idet det Standpunkt til Sagen, Generaldirektoratet indtager, kun-

de være taget meget hurtigt efter Andragendets Fremkomst. Han beklagede, at Generaldirektørens Stilling til Spørgsmaalet nu var mindre forstaaende end den, han ved tidligere Lejligheder havde indtaget. Hvad angaar den Mellemstilling, Generaldirektøren foreslaar, kan Organisationen ikke uden videre modtage Forslaget, navnlig naar man ikke vil gaa med til 2 Mands Betjening. Hvad angik Sikkerhedskommissionens Udtalelser til dette System, var han, med al Respekt for denne Kommissions Betænkning, uenig med denne Hæri og henviste til en Række Uheld, der kunde tale for, at disse vilde være undgaet, saafremt der havde været 2 Mands Betjening. Rangergodtgørelsen kan meget godt forandres, da dette kan gøres administrativt og uden at befrygte Konsekvenser, der kunde berøre Lønningsskommissionens Arbejde.

Generaldirektøren: Det er rigtigt, at Sagen har været Genstand for en langvarig Behandling, men de indgaaende Undersøgelser, der er foretagne, har ogsaa ført til det Resultat, at vi er blevet klar over, at der bør gøres noget. Vi har saaledes anset det for ønskeligt, at der oprettes en Mellemstilling.

Lillie: Generaldirektoratet har taget det Standpunkt, at man ikke vil ansætte Lokomotivførere paa Rangermaskinerne, men en Mellemstilling kan ikke tilfredsstille.

Generaldirektøren vilde dog henstille, at man overvejede dette, fordi en Mellemstilling dog sikkert vilde være et Gode for Personalet.

Mortensen: Organisationen kunde tage Stilling til dette, hvis der forelaa et Forslag, men man kunde jo ikke se, hvor Generaldirektoratet havde tænkt at anbringe denne.

Generaldirektøren: Vi kan udsætte Forhandlingerne og udarbejde et Forslag, som vi kan tilstille Foreningen.

Lillie vilde da ikke haabe, at det atter skulde være et Aar, hvortil Generaldirektøren bemærkede, at det vilde ske snart.

Lillie rettede derefter det direkte Spørgsmaal, om Generaldirektoratet vilde gaa med til Lokomotivførere paa Rangermaskinerne.

Generaldirektøren besvarede dette med et „Nej“.

Lillie spurgte derpaa, om Generaldirektoratet vilde gaa med til 2 Mands Betjening paa Rangermaskinerne.

Ogsaa dette besvarede af Generaldirektøren med „Nej“.

Lillie spurte, om man heller ikke vilde

gaa med til 2 Mands Betjening paa Færgestationer og farlige Krydsningsstationer.

Generaldirektøren: Man kunde maa-ske finde en Løsning, ved at indføre Betjening ved Lokomotivførere samt 2 Mands Betjening paa Færgeoverfartsstationerne; man maatte dog undtage enkelte Overfarter som Oddesund og Glyngøre, hvor 2 Mands Betjening ikke kunde være nødvendig. Spørgsmaalet vilde blive undersøgt nærmere.

Lillie anmodede Generaldirektøren om, naar Sagen refereredes til Ministeren, at hans Opmærksomhed blev henledet paa, at Rangergodtgørelsen kunde forhøjes administrativt.

Dette lovede Generaldirektøren.

Efter at der var fremsat Forslag om hvilke Stationer der kom ind under det af Lillie fremdragne, lovede Generaldirektøren at indkalde til fortsat Forhandling inden dette Aars Udgang og saa hurtigt, at eventuelle Forslag kunde komme med ved 2. Behandling af indeværende Aars Finanslov.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Andersen Alstrup, C. M. Christensen.

Den 19. December fortsattes Forhandlingerne, og det var for Organisationens Repræsentanter glædeligt at høre Generaldirektøren fremsætte et Forslag, der i ret stor Udstrækning begrænsede de for Lokomotivfyrbøderne herskende uretfærdige økonomiske og personlige Forhold.

Vi optrykker her Forhandlingsprotokollen:

Protokol over Forhandlingmødet Torsdag d. 19. Decbr. 1918 mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Dansk Lokomotivmands Forening om Rangermaskinernes Betjening og Bemanding:

Tilstede var:

for Generaldirektoratet: Generaldirektør Andersen Alstrup, Maskindirektør A. Floor og Fuldmægtig Garde,

for Dansk Lokomotivmands Forening: Lokomotivførerne Rich. Lillie, C. A. Lillelund, H. Kann og C. M. Christensen (Protokolfører). Lokomotivfyrbøderne K. Johansen og Sophus Jensen.

Forhandlingen førtes som en Fortsættelse af Forhandlingmødet d. 25. Oktober 1918.

Generaldirektøren indledede Forhandlingerne med kort at omtale det sidste Forhandlingmødes Forløb, hvor man havde tilkendegivet ikke at kunne gaa med til at lade Rangermaskinerne betjene af 2 Mand, Lokomotivførere og Lokomotivfyrbøder. Imidlertid havde Foreningens Formand henstillet

at indføre 2 Mands Betjening ved Overfartsstedernes Rangermaskiner, og dette kunde Generaldirektoratet, gaa med til, for saa vidt angaar de Færgestationer, ved hvilke Sovevogne overføres, d. v. s. alle med Undtagelse af Oddesund og Sallingsund. Hvad de øvrige Rangerpladser angik maatte man fremdeles hævde, at Tjenestens Karakter her ikke kan sidestilles med Lokomotivførertjenesten paa Linjen. Da man imidlertid var enig med Foreningen i, at Rangerførernes Arbejde var besværligere og mere ansvarsfuldt end Lokomotivfyrbødernes i Almindelighed, og da den paatænkte Mellemstilling, som man vilde have foreslaaet henført til 7. Lønningsklasse, ikke kan oprettes nu af Hensyn til Lønningskommissionens Arbejde, vilde man være villig til at yde Rangerførere, hvor der er Enkeltmandsbetjening, en Godtgørelse i Form af Forhøjelse af Timepenge for Rangering. Man har ment at kunne gaa med til en Forhøjelse fra 12 Øre til 20 Øre pr. Time. Godtgørelsen (altsaa Forhøjelsen) skulde falde bort ved oventuel Oprettelse af en ny Stilling.

Sluttede med at oplyse, at der til Gennemførelse af Dobbeltbetjening ved Overfarterne vilde udkræves ca. 83 nye Lokomotivførere, hvilket svarede til ca. en Trediedel af Rangerførerne.

Lillie: Generaldirektoratets velvillige Overvejelse af og Hr. Generaldirektørens Tilbud om at ville besætte Rangermaskinerne ved Overfartsstederne med 2 Mand var unægtelig et Tilbud; men Foreningens Krav gaar ud paa, at samtlige Rangermaskiner betjenes med 2 Mand. Paa sidste Forhandlingsmøde tillod han sig i særlig Grad at henlede Opmærksomheden paa forskellige stærkt trafikerede Knude- og Krydsningsstationer samt enkelte Havnebaner. Han savnede i Generaldirektørens Tilbud disse Stationer og maatte anmode Generaldirektøren om at ville se lige saa forstaaende herpaa som paa de Overfarter, ved hvilke Ombordsætning af Sovevogne fandt Sted. Navnlige mente han, at Roskilde Station, som en betydelig og stærkt trafikeret Knudestation, og Tjenesten i Københavns Havnegade, Islands Brygge, Langebro og Aarhus Havn maatte udføres af 2 Mands betjente Maskiner. Han vilde, forinden han udtaler sig videre, anmode Hr. Generaldirektøret om at udtale sig hertil.

Generaldirektøren: Naar Spørgsmaalet angaaende 2 Mands Betjening paa farlige Krydsningsstationer ikke var nævnt i Generaldirektoratets Tilbud, var dette bl. a. sket fordi man ved at holde sig til Færgestationerne fik rene Linjer. Foreningen havde imidlertid vist Maadehold ved at indskrænke sig til Roskilde Station, hvor Ran-

gerforholdene var særlig vanskelige. Kunde efter Omstændighederne gaa med til at indføre Dobbeltbetjening paa Roskilde Station, men maatte dog forbeholde sig atter at gaa over til enkeltmandsbetjening, saafremt Rangerforholdene der forbedredes. I Erkendelse af de Vanskeligheder, der var til Stede, hvor Rangeringen foregik over offentlig Gade eller Plads vilde man derhos være villig til at indføre 2 Mands Betjening ved Rangeringen paa Kjøbenhavns Havnegade og Islands Brygge samt for saa vidt angaar det Rangerhold, der fremfører Forbindelsestogene mellem Aarhus H. og Aarhus O.

Lillie takkede paa Foreningens Vegne Generaldirektøren for den viste Imødekommenhed og henstillede, idet det kunde tænkes, at andre Stationer blev lige saa farlige som Roskilde, at man da overvejede at ansætte 2 Mand paa Rangermaskinerne paa saadanne Stationer.

Generaldirektøren: En Henstilling fra Foreningen vil i givet Tilfælde blive taget op til Overvejelse. Bemærkede derefter med Hensyn til Sagens Gennemførelse, at det paa Grund af Vanskelighederne ved at faa Mandskab, næppe var muligt at gennemføre 2 Mands Betjeningen i sit fulde Omfang allerede til April. Som Følge heraf maa de, der bliver Førere, betjene Maskinen alene, saalænge til der kan skaffes dem Fyrbødere.

Dette gav Lillie Anledning til at bemærke, at han henstillede til Generaldirektoratet, at man snarest mulig indrettede sig paa at søge det nødvendige Personale til Løsning af Tjenestelidsspørgsmaalet og til Besættelse af disse Pladser ved allerede nu at begynde paa Uddannelse af Aspiranter. Samtidig henledede han Generaldirektørens Opmærksomhed paa Lønningen af Aspiranterne, og haabede paa Generaldirektørens Interesse, saa at Lønningerne blev bragt paa Højde med Timelønsbetalingen, naar Aspiranterne kørte til Indtøvelse som Lokomotivfyrbødere. Erkendte Vanskelighederne ved at gennemføre 2 Mands Betjeningen over det hele straks. — Vilde derefter gaa over til at udtale sig om Mellemstillingen. Organisationens Stilling til denne er ikke bleven forandret siden sidste Forhandlingsmøde, han udbad sig Klarhed paa Spørgsmaalet, om man ved Oprettelsen af Mellemstillingen tænkte sig denne anvendt til Reservetjeneste for Lokomotivførertjeneste paa Linjen. Vilde gerne høre Generaldirektørens Udtalelse herom, og om man kunde tage Afstand fra Anvendelsen af Mellemstillingen til Reservetjeneste, thi forsaavidt der blev givet betryggende Garantier herimod, vilde Uviljen imod Mellemstillingen sikkert træde mindre stærkt frem.

Maskindirektøren bemærkede til det af Lillie fremdragne Spørgsmaal, at han mente, man kunde anvende Mellemstillingen til Reservehold, men havde dog ikke den Opfattelse, at hele Reserveholdet skulde bestaa af Mellemstillingen. Hvis Forholdet var det, at der af Mellemstillingen udføres 30 Dages Tjeneste i Reservehold paa en Maaned paa et Depot, burde der ansættes en Fører til paa Depotet. Af Hensyn til Uddannelsen af Lokomotivførere vilde en saadan Fremgangsmaade tillige være formaalstjenlig.

Til dette udtalte Lillie, at Organisationen maa tage bestemt Afstand fra en Anvendelse af den paatænkte Mellemstilling paa den af Maskindirektøren antydede Maade. Det var engang fastslaaet, at man maatte have den nødvendige Stab af Lokomotivførere til Reserve for Strækningstjeneste, og skulde der ikke være Brug for dem i Reserven, maatte de gøre Tjeneste paa Rangermaskinerne. Han vilde give Maskindirektøren Medhold i, at det kunde have sin Betydning for Uddannelsen, men henledede Opmærksomheden paa Sikkerhedskommissionens Betænkning, der netop beskæftiger sig med dette Forhold, og foreslaar bestemte Regler for Indøvelse af Lokomotivførere hos strækningskyndige Lokomotivførere.

Lillie udtalte sig i Tilslutning til Lillie og bemærkede, at han i Slutningen af Halvfemserne i 2 à 3 Aar havde gjort Tjeneste paa Strækningen som Lokomotivfører, medens han endnu kun var Lokomotivfyrbøder. Foreningen kunde ikke gaa med til en saadan Anvendelse af Mellemstillingen, og slet ikke i 30 Dage paa en Maaned, som Maskindirektøren mente, fordi en Lokomotivfører ikke kan gøre Tjeneste saa mange Dage i en Maaned.

Maskindirektøren: Man kunde maa ske enes om et ringere Antal Dage.

Lillie: Mellemstillingen vil blive mødt med afgjort Modstand, hvis der ikke gives Garantier for, at Personalet ikke udsættes for Misbrug.

Generaldirektøren henstillede, at man tog de faldne Udtalelser til Efterretning.

Lillie: Generaldirektøren udtalte, at man havde tænkt sig at give de Rangerførere, der betjente Rangermaskinerne alene, en noget større Rangergodtgørelse, og at man havde tænkt sig at forhøje denne til 20 Øre i Timen. Foreningen vilde gerne henstille, at man rettede sine Bestræbelser henimod at give Rangerførere højere Natpenge. Vilde bede Generaldirektøren tage dette under velvillig Overvejelse eventuelt til Samraad med Ministeren.

Generaldirektøren: Ved at forhøje

Rangergodtgørelsen med 8 Øre pr. Time var det Meningen at give en Godtgørelse, der skulde svare til den Lønforbedring de paagældende eventuelt vilde faa ved Oprettelsen af en Mellemstilling. Hvad angaar Natpengene er dette et nyt Spørgsmaal, men det kan blive undersøgt.

Lillie vilde gerne henstille, at man, naar Generaldirektøren havde behandlet det af Fællesudvalget fremsatte Andragende om Forhøjelse af Kørepengene, tog Spørgsmaalet om Betalingen op til Behandling ved et senere Forhandlingsmøde, saa at vi udelukkende kom til at beskæftige os med Rangergodtgørelsen og Natpengespørgsmaalet.

Generaldirektøren forstod dette saaledes, at man betragtede det første Spørgsmaal, om Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere paa Rangermaskinerne ved Overfartsstederne, paa Roskilde Station og paa enkelte Havnemaskiner, som afgjort med denne Forhandling. Der skulde derefter ikke være noget til Hinder for, at man i et andet Møde forhandlede om Rangergodtgørelsen og Natpengespørgsmaalet, der skulde blive taget op til Overvejelse.

Heri var Personalets Repræsentanter enige.

Lillie takkede paa Foreningens Vegne Generaldirektøren for den viste Imødekommenhed, idet han følte sig overbevist om, at hele Lokomotivpersonalet vilde glæde sig over, at Generaldirektøren havde stillet sig forstaaende overfor et af Foreningen gennem mange Aar næret Ønske om 2 Mands Betjening ved Færgeoverfarterne. Bekræftede derefter den af Generaldirektøren fremsatte Opfattelse, hvorefter Organisationen venter Indkaldelse til Forhandling om Rangergodtgørelsen og Natpengespørgsmaalet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Andersen Alstrup.

C. M. Christensen.

Som man af Protokollen vil se, lykkedes det under Forhandlingerne at formaa Generaldirektøren til at udvide sit Forslag til ogsaa at omfatte Roskilde Station og enkelte nærmere betegnede Havnebaner, hvorved over en Trediedel af Rangerførerpladserne paa- virkes af det ny, saavel for Tjenesten som for Personalet heldigere System.

Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Rangergodtgørelsen vil, som Forhandlingsprotokollen viser, blive Genstand for en ny Forhandling.

Vi finder Anledning til ved dette Spørgsmaals foreløbige Afgørelse at slutte os til den Tak, Formanden udtalte overfor Generaldirektøren.

Det System, der nu skal indføres ved Overfarterne, i Roskilde og paa enkelte Havne-

baner og som bl. a. vil medføre en Forøgelse af ca. 96 nye Lokomotivførere, fortjener Generaldirektøren hele Lokomotivpersonalets Tak for; thi vi har gennem disse Forhandlinger følt, at der i Spidsen for Statsbanerne staar en Mand, der ikke udelukkende kun kan se Administrationens Interesser, men ogsaa har vist, at Personalets Behandling, dets Forhold er Ting, der ligger ham paa Sinde.

Ændringsforslaget, der vil blive fremsat til Finanslovens tredje Behandling og som skal fæstne den ny Ordning, har den radikale Ministerns absolutte Velvillie.

En Række ny Ansættelser og Forfremmelser vil blive Følgen, til Glæde for mange Hjem og til Ære for Organisationen.

Den svenske Lokomotivmands Strejke.

Som vi i foregaaende Nr. antydede, førte Forhandlingerne mellem vor svenske Broderorganisation og den svenske Arbejdsgiverforening ikke til noget Resultat.

Et af Arbejdsgiverforeningen i sidste Øjeblik stillet Forslag viste paa enkelte Punkter Forbedringer; men da det i al Væsentlighed intet betød, blev Forslaget ved en Afstemning mellem de svenske Lokomotivmænd forkastet, og Strejken ved et nærmere bestemt Antal Baner erklæret Natten mellem den 25. og 26. Januar.

Ved Afslutningen af Bladets Redaktion er Kampen i fuld Gang. Privatbaneselskaberne har ved Indskrænkning i Toggangen i Forbindelse med særlige Køreplaner og ved Anvendelse af Personale af „højere Grad“ søgt at bøde paa Savnet af indøvet Lokomotivpersonale.

Striden, der sikkert vil brede sig til alle svenske Privatbaners Lokomotivmænd, vil i Kampen følges og har naturligvis vor største Interesse og absolutte Sympati, og al den Støtte, danske Lokomotivmænd kan yde, skal ydes, for at mildne Kampen for vore svenske Kammerater.

Hovedbestyrelsen traf straks Foranstaltninger til at komme vor svenske Broderorganisation til Hjælp, og Dagen efter at Strejken udbrød, afsendtes vort første Bidrag, 10,000 Kr., til det svenske Lokomotivmands Kontor i Stockholm.

Samtidig traadte „Nordisk Lokomotivmands Forbund“s Sekretariats Beslutning i Kraft, og danske Lokomotivmænd har derfor, indtil anden Bestemmelse foreligger, Pligt til at indbetale 6 Kr. hver den 1. Februar.

Vi ønsker vore Kammerater i Sverrig al

Held, Kraft og Styrke til at gennemføre deres Krav, og de kan — det ved vi — trygt stole paa, at vi danske Lokomotivmænd vil ofre alt for at støtte og styrke dem, ene som de staaer i Kampen for deres Eksistens, omgivet af et, organisationsmæssigt set, mindre fintlænkende og fintfølede Personale, ude i en Situation, hvori danske Lokomotivmænd kan se sig selv.

Lønsagsarbejdet.

Som det var at vente med den Vending, Verdenssituationen tog, maa vi skyde en hvid Pind efter at faa Lønningsloven forelagt Rigsdagen i indeværende Foraar, endog trods Forsikringer derom fra de mest kompetente Steder. Nu siger Regeringen, at grundet paa Omstændighederne, vil det først kunne lade sig gøre at forelægge Lønningsloven i Samlingen 1919—20. Om at Fødselsveerne baade vil blive haarde og langvarige, er der i alt Fald ingen Tvivl.

Enten det nu bliver i 1919—20 eller paa et andet Tidspunkt, maa vi Lokomotivmænd holde os klart for Øje, at der denne Gang fra vor Organisations Side maa tages et alvorligt „Basketag“ før at hæve os op fra den Pariastilling, vor Administration og vore Løngivere i skøn Enighed efterhaanden har ført os ned til. Det viser sig jo allerede i Lønningskommissionen, at det „teknisk uddannede Personale“ efter Sædvane skal holdes nede.

Vil vi Lokomotivmænd denne Gang for Alvor søge at hæve den gamle Uret, maa vi med alle lovlige til Raadighed staaende Midler gøre det indlysende for de bestemmende Faktorer, at de har en Pligt til at yde os Retfærdighed og ophæve den os gjorte Uret ved at anbringe os paa den Plads ved Samfundets Bord, hvor vi i Kraft af vort Arbejdes Værdi har Ret til at sidde. Vi maa bringe disse Faktorer til at indse, at det vi forlanger er kun et rimeligt Vederlag for det Arbejde, vi udfører. Og nu den Betragning, som der tidligere er gjort gældende af enkelte Lovgivere mod os: „Det vil jo blive et alt for stort Beløb, for Lokomotivmændene er saa mange, og alene som Følge deraf kan man ikke tiltræde det, til Trods for, at man rent personligt har den største Sympati o. s. v.“ Det kan være meget godt med Sympati, men den kan nu engang ikke omsættes i reelle Værdier til Livets Ophold. Det, vi forlanger, er Betaling til den enkelte, for den enkeltes Arbejde, og vi forlanger, at Staten skal betale sine Arbejdere i Lighed med, hvad den

private Arbejdsgiver maa betale i tilsvarende Forhold.

Da vi i Lønningskommissionen ikke har nogen Repræsentant at støtte os til, bliver det ufravigeligt vor egen Organisation, som vi maa stole paa, om vi skal faa vore Interesser røgtede forsvarligt, og vi maa holde os det klart for Øje, at den Lønningslov, som nu udarbejdes, sandsynligt vil komme til at rumme „Standardlinier“ for mange Aar og vil blive bestemmende baade for vor økonomiske og sociale Stilling i Fremtiden. For dette Spørgsmaal — Mad, Klæder og Livets andre Fornødenheder — maa vi sætte alle Kræfter ind, for i sluttet Trop at faa Læsset godt i Hus. Vi maa til Tid og Sted være klar til at slaa et Slag for os selv, vore Hustruer, Børn og Hjem.

Vi maa søge at overbevise enhver betydende Faktor indenfor Lovgivningsmagten om vort Kravs uafviselige Berettigelse.

Vi maa mobilisere alle gode Kræfter indenfor Standen, for at naa det bedst mulige Resultat, og vi maa se saa stort paa Sagen, at vi ikke skyer noget personligt Offer. I denne Sammenhæng maa jeg sige, at det glæder mig at læse Indlægene „Vore Lønkrav“, „Et Forslag“ og „Kontingentet“, idet disse i sig sikkert rummer den blandt Medlemmerne almindeligt herskende Opfattelse af Situationens Alvor.

Det er et glædeligt Tidens Tegn, at Medlemmerne selv kommer med Forslag om Forhøjelse af Kontingentet, idet dette beviser, at de har Forstaaelse af og værdsætter det overmaade brydsomme og vanskelige Arbejde, der maa udføres af Hovedbestyrelsen, samt at de indser, at de ved at støtte den økonomiske Basis tillige giver Hovedbestyrelsen et ikke ringe moralsk Rygstød, hvad der under de givne Forhold har en lige saa stor Betydning.

Til Hr. Hansens „Et Forslag“ vil jeg gerne udtale, at det i Almindelighed vilde være ønskeligt, om Organisationen havde Raad til at lønne Formanden saaledes, at han kunde fritages for Tjeneste og ofre Foreningsarbejdet hele sin Tid og Energi. Ja, jeg vil endog mene, at under det Højtryk, der skal arbejdes med, indtil Lønningsloven er vedtaget, er det noget nær en uomgængelig Nødvendighed, at en saadan Ordning træffes, om vi ikke senere skal kunne behjælpes os selv noget.

Vor ærede Formands bekendte Energi og Arbejdsevne ufortalt, kan man dog ikke forlange, at han samtidig skal kunne gaa paa Fiskeri og paa Harejagt.

L. S. H ø e g h.

Vore Lønkrav.

Det var med Glæde jeg læste Hr. N. L. Hansens Artikel om vore Lønkrav. Der er jo her et saa stort Livsspørgsmaal for os, at det maa fange Alles Interesse. Vi maa og skal alle være med til at fremme denne Sag paa bedste Maade. Og er et højere Kontingent nødvendigt dertil, maa vi have det.

Men er det nu ogsaa nødvendigt? Jeg ser saaledes paa denne Sag, at det er af meget større Betydning, at vi er solidariske med alle andre faglige Foreninger indenfor Maskinfaget, saa at der haves ubetinget Garanti for, at ikke een Mand tager fat i Tilfælde af at vi stopper. Har vi denne Garanti, kommer Pengemidlerne, men de staar først i anden Linie. Jeg tror nemlig ikke paa, at en Arbejdsnedlæggelse med ovennævnte Garanti vil strække sig over to Døgn. Offentligheden vil ikke tillade det, ja, ikke engang en Standsning af saa lang Varighed. Dertil er vort Arbejde af for indgribende Samfundsbetydning.

I denne Lønsag maa og skal vor Hovedbestyrelse være fast i sin Beslutning. Den maa ikke modtage nogen ny Lønningslov, hvor Begyndelseslønnen er under 2700 Kr. og 4000 Kr. for henholdsvis Lokfrb. og Lokf. og højeste Løn skal naaes for hver Kategori paa — i det længste — en Tid af 9 Aar.

Overgangen fra den gamle til den nye Lønningslov maa ske saaledes, at alle, som har været ansat i 9 Aar med Lokomotivtjenesten som Maal, skal komme paa højeste Lokfrb.-Løn straks. Derved vilde de af vore Kolleger, som har været saa heldige at gaa i 5 Aar som Aspiranter, faa nogen Godtgørelse for, hvad de hidtil har døjet.

Store Ting forlanges nu af vor Hovedbestyrelse, men jeg formener, at vi alle har Tillid til de Folk, som sidder i den. De har jo saa mangen en Gang tidligere vist sig som gode Talsmænd for Lokomotivmændenes Sag.

I denne Lønkamp gælder det Liv eller Sultedød, derfor maa hver eneste Afdeling i Landet tilsiige Hovedbestyrelsen sin Støtte, saa den ved, at de danske Lokomotivmænd er som en fast Blok, der ubrødeligt slaar bag den en Gang tagne Beslutning.

Hr. N. L. Hansens Fordeling af det paa-tænkte forhøjede Kontingent, skal jeg ikke berøre. Kun kan jeg give dette min Støtte, at Afdelingskassererne faar deres Tilskud forhøjet. Deres Udgifter er nemlig fordoblet i de sidste Aar, og de har ikke Raad til andet end lige det, der vedrører det lokale Foreningsarbejde.

Og jeg tror, det vil være af stor Betydning, hvis disse Kasser en Gang om Aaret

kunde give et godt Tilskud til en Foreningsfornøjelse. Dette vil bevirke, at de ikke saa stærkt Interesserede blev nærmere knyttet til Foreningen, muligvis fik mere Interesse for dens Møder og andet Arbejde, og derved var meget vundet.

X.

Nogle Betragtninger.

Vi maa være enige i vor Optræden og vore Beslutninger og have Tillid til Hovedbestyrelsen og 10 Mands-Udvalget, deri ligger en dyb Sandhed. Men det maa være om noget godt, om noget, der kan underbygge Organisationens. Man maa overveje, om Konsekvenserne af det man foretager sig har den Værdi det skal have.

Det forekommer mig, at H. B. har været lidt uheldig i sine Dispositioner i det forløbne Aar, særlig med Hensyn til Kontingentforhøjelsen, der fik Præg af en Indlaansforretning og delvis drejer sig om Beløb, som engang skal udbetales, i Stedet for om de virkelige Organisationsforhold.

Ja, men det er det store Flertal af Medlemmerne, som har bestemt det saaledes, vil man maaske indvende. Ja, det er rigtigt. Men det er H. B., som har stillet Forslaget og saavel i Tale som i Skrift agiteret for det. At Flertallet saa har vedtaget det, betyder ingenlunde, at det er rigtigt, men kun, at Flertallet har Afgørelsen, og i dette Tilfælde efter min Formening til Skade for Organisationens.

Det synes mig ogsaa noget forkert, naar man til Delegeretmødet har erklæret, at 2 Kr. var et tilstrækkelig stor Kontingent og at den ene Krone endda skal tilbagegives, umiddelbart efter at udsende Opraab og Agitatorer for et Ekstrakontingent. Det kan ikke kaldes Fremsynethed og endnu mindre Økonomi. Skulde vi ikke forsøge i det kommende Aar at faa rettet paa dette Forhold?

Dernæst vilde jeg gerne føje et Par Bemærkninger til nogle Artikler i Dansk Lokomotiv-Tidende Nr. 1 1919.

Forfatteren til Artiklen „Vor Tid“ siger, at den Tid burde være forbi, da en Aspirant ikke maatte have saa meget i Løn, som en Lokomotivfyrbøder. Hr. K. er aabenbart kommen lidt paa den forkerte Vej, idet en Aspirant jo nemlig har større Løn end en Lokomotivfyrbøder. Selv om Aspiranten har for lidt, og endda meget for lidt, saa er Sandheden jo den, at Lokomotivfyrbøderen har endnu mindre.

Dernæst er Hr. Hansen, Fa., fremkommen med en ganske interessant Artikel. Ja, jeg er rigtignok en Tilhænger af Kontingentfor-

højelse, men ikke i den Form, vi hidtil har faaet den, og endnu mindre i den Form, Hr. Hansen foreslaar og som H. B. og 10 Mands-Udvalget har tilsluttet sig. Naar vi skal forhøje Kontingentet, saa er det vel fordi vi har Brug for Pengene og ikke for at opspare en død Kapital, som Medlemmernes Interesse mere og mere vil kredse om at bevare. Ja, Hr. Hansen siger ganske vist, at engang faar vi vore Penge igen. Men man ikke vil tælle dem om og om igen, Maaned efter Maaned værne om dem, for at der kan blive rigtig mange?

Skal vi ikke være enige om at foreslaa Kontingentet forhøjet til det, som er nødvendigt, enten det saa skal være 4 eller 5 Kr., og saa anvende Pengene paa gavnlig Maade, først og fremmest til Organisation, dernæst til vor teoretiske og praktiske Videreuddannelse. Lad os faa afholdt oplysende Foredrag, saavel organisatoriske som tekniske. Jeg kunde tænke mig to Gange aarlig og paa saa mange Steder, at alle Medlemmer, som ikke er forhindrede ifølge Tjeneste, kan komme med. Lad os faa Rejseunderstøttelser til at studere Lokomotivtjenesten og med Pligt til at give udførlig Beretning om det, som er hørt og set. Vi vilde derved naa et mægtigt Stykke frem og vilde kunne staa med betydelig større Autoritet med Hensyn til vore Krav. Vil H. B. søge dette praktiseret, saa vil meget være vundet.

Endelig vilde jeg gerne stille et Spørgsmaal til H. B. i Almindelighed og til Medlemmerne i Særdeleshed: Hvad har man tænkt sig at gøre overfor de i økonomisk Henseende saa uheldigt stillede Efterladte efter ikke-pensionsberettigede Lokomotivmænd? Man vil maaske sige, at de har 3 Maanders Efterløn, den private Livsforsikring osv. Men det er jo kun til at afhjælpe den første og største Nød, senere er der ingen anden Udvej end Hjælpekassen. Naar vi ikke har kunnet skaffe disse ulykkelige tilstrækkeligt ad Lovgivningens Vej, saa er det vor ufravigelige Pligt selv at yde dem den Støtte vi kan. Jeg vil bede enhver tænke over dette alvorlige Spørgsmaal.

P. Sessing, Slagelse.

Kontingentet.

Jeg er nu ikke helt enig med Hr. Hansen i, at det er nødvendigt at faa vort Kontingent forhøjet igen, for at Hovedbestyrelsen kan faa mere at arbejde med. Er det nødvendigt, kommer d'Hrr. nok selv. De har vist, at de ikke er bange for at komme til Medlemmerne. Men Hovedbestyrelsen har set, at Tiden

ikke er til nu igen at kræve en Kontingentforhøjelse.

Den Mand, som er paa den lille Løn, kan ikke blive ved at svare sammen med den store Løn. Jeg tror virkelig Hovedbestyrelsen skal være varsom med at komme med en Forhøjelse nu. Hr. Hansen taler om, at vi kan blive lige saa stærke som vor Arbejdsgiver. Men vor Arbejdsgiver er ikke en enkelt Mand, som har nogle Folk i Arbejde, saa at hvis de gaar, er det kun hans lille Virksomhed, der gaar i Staa. Nej, vi har hele Samfundet at kæmpe imod. Vi maa af den Grund hurtigt komme overens, da alt ikke kan staa stille, fordi en lille Boldt er gaaet løs. Og vi er kun en lille Boldt i Maskinen.

Nej, Hr. Hansen, Manden, som vi arbejder for, er Staten og Publikum. De skal ogsaa nok lønne os, saa vi kan være tjent med det. Det opnaas bedst ved Forhandlinger, og i dem vil vore Repræsentanter nok saa nogenlunde kunne naa vore Maal uden yderligere Kontingentforhøjelse. Kampstærkt kunde vort Fond ivrigt ikke blive til det — forhaabentlig nære — Tidspunkt, da Lønrevisionen er aktuel.

Jeg tror vore udvalgte Mænd kommer til, om saa er nødvendigt, at se efter, om de ikke kan spare nogle Steder. Hr. Hansen tager Munden fuld nok. Jeg finder det maa være rart at have det som vore Kolleger i Fredericia, at der ikke ses efter Pengene.

Hr. Hansen skriver ogsaa, at 10 Mands-Udvalget er for Forhøjelsen. Jeg har talt med et af Medlemmerne, og jeg fik ikke den Forstaaelse, at der var Enighed om Forhøjelsen. Vi kunde forresten gerne ønske Hovedbestyrelsens Mening for eller imod, saa vi Medlemmer kan tage vort Standpunkt der-efter.

T. Christensen, Gb.

De røde Faner.

Intet Aar imødeses med større Spænding, med større politisk Højtryk end Aaret 1919.

Krigen er sluttet. Og ud fra dette Vildførelsens Helvede marscherer nu de, der haardest maatte lide og var ved at segne under Krigens blodige Kors — Arbejderne, der intet har, men yder det største. Arbejderne er sig Tidens Vilkaar bevidst og kræver med Hænderne knuget om de røde Faner sociale Reforme gennemførte og Retten til fuld Deltagelse i Samfundets Styrelse.

Enkelte Steder kræver Fantaster endog Proletariatets Diktatur gennemført. De forlanger Regeringsmagten uden Hensyn til, om der

staar et Flertal af Befolkningen bag dem. Vi kan i Rusland se et Eksempel paa, hvad Proletariatets Diktatur fører med sig. Nu er det Arbejderne — en Del af dem — som sidder i Højsædet og „nyder Livet“, medens de tidligere Velstillede fører en meget kummerlig Tilværelse, sikkert en endnu daarligere Tilværelse end Arbejderne nogensinde har prøvet den. Og — maaske fordi det er den nemmeste Maade at blive de mange paa — føres der af Mindretalsdiktatorerne en kraftig Udryddelseskrig mod alle anderledes tænkende. Dør de ikke ved Vold, sultes de tildøde. Og Rusland er Kaos, Befolkningen i det hele prisgivet Hunger og Sygdomme. Agerbrug, Industri og Handel er fordærvet. Ja, hele Rusland ligger som et sunket Vrag med den røde Klud som Vragmærke. Mon den Switser i Verdensformat findes, der kan hæve Vraget? Men en skønne Dag marscherer Demokratiets Hær frem og Lenin og Trotzky forsvinder. Krigen med Ildvaabnene er sluttet og nu er Kampen paa den politiske Slagmark begyndt. Hvad den Kamp kan føre til, er uoverskueligt; Ömvæltninger i mange Forhold forestaar, naar den sande Morgenrøde er ved at vise sig for det arbejdende Folk, der under Organisationens Frihedsfane er ved at bryde Slaveriets Lænker, som kræver sig lønnet, agtet, respekteret og delagtiggjort i de kulturelle Goder og Samfundets Styrelse. Kapitalen ved, at Arbejderne vil have den fulde Del i Udbyttet, som de har det skabende Arbejdes Ret til. Slægt efter Slægt har sukket efter dette; kravet gaar nu ustandseligt en Sejersgang mod sin Gennemførelse.

Det gælder om, at Førerne er sig dette store, dette løfterige Ansvar bevidst. At de er klare over, at Vejen til Socialisering gaar aver alle gamle Fordommes Lig. Den politiske Offensiv maa gennemføres hurtigt og over hele Linien. Ikke med lange Overvejelser i Udvalg eller Kommissioner, men med en hurtig og klar Beslutning maa der handles, Fremtidens Love maa skrives med en Haand, der ikke tøver.

Dette har ikke mindst Bud til de danske Statsbaners Organisationers Ledere om at være paa Højde med Tidens Udvikling; thi er der noget Sted, hvor mosgroede Fordomme sidder til Højbords, saa er det der.

Dansk Lokomotivmands Forening er bleven stærk, man regner nu med den, takket vor nu afgaaede Formand, Hr. Lokomotivfører Christensen, Esbjerg. Og under nuværende forholdsvis unge og energiske Ledelse — og Ungdommen bærer Fakkelt Fremskridtet — gaar Dansk Forening Fremtidens Land trygt imøde,

paa Medlemmernes faste Organisationsforstaaelse i Kampen for Tilværelsen.

Hostrups bekendte Verslinie skal mindes: „Følg med Tiden, hvis du vil holde dig ung i Striden!“

Vi vil frem til noget mere end kun at spise, sove og arbejde paa Jernbanen, der for Tjenestemanden kun er Betingelsen for Livsopholdet. Vi vil noget mere end blot være et Led i det store Maskineri.

Derfor gælder det om, at Dansk Lokomotivmands Forenings Medlemmer tilkæmper sig en værdig, økonomisk Stilling, en Tjenestetid, der giver Tjenestemanden Tid og Lejlighed til at ofre sig for Hjem og for aandelig Udvikling.

Vi vil alle føje vort Ønske til, at Jernbanens Organisationers Fremtid maa ses under den Synsvinkel, som var den bekendte folkelige Forfatter Johan Skjoldborgs, da han nylig sagde til en Jubilæums-Deputation: „Gennem en stor Portal drager vi ind i Verdensdemokratiseringen. Gamle Fordomme og dumme Skranker falder omkuld og forener Aandens og Haandens Arbejdere.“

N. H a m m e r.

Støt vor Organisation i Ord og Gerning

25 Aars Jubilæum.

Den 1ste Februar fejrede Lokomotivfører L. S. Høegh, Kallundborg. 25 Aarsdagen for sin Ansættelse ved Banerne som Lokomotivmand. Jubilaren, der har lært paa Aarhus Værksted, blev ansat som Lokomotivfyrbøder i Frederikshavn, og her forblev han indtil han ved Forfremmelse til Lokomotivfører, 1. August 1900, blev stationeret i Kjøbenhavn. Efter et Par Aars Ophold i Kjøbenhavn flyttede Høegh til Kallundborg, hvor han nu har slaaet sig til Ro. Jubilaren er ikke alene en meget kendt Personlighed indenfor Lokomotivmændenes Rækker, men ogsaa udenfor disse, og han har derfor ogsaa i Aarenes Løb beklædt mange Tilidshverv. Fornylig blev han med stort Stemmetal valgt som Medlem af 10 Mands-Udvalget og sidst som Medlem af Sygekassens Repræsentantskab, og det maa siges om Jubilaren, at han med sjældnen Energi og Ar-

bejdsevne udfylder sine Tillidshverv og varetager sine Standsfællers Interesse. Det er altid en stor Fornøjelse for Høegh at træde til, naar det kniber for en eller anden og hjælpe ham at »klare Skærene«.

Der blev i Dagens Anledning overrakt Jubilaren et Guldur med Inskription fra Lokomotivførerne i 1ste

L. S. Høegh.

Distrikt, og fra Kolleger i Kallundborg en smuk Skrivebordsstol med Navneplade, ligesom det i Dagens Løb strømmede ind med Breve og Telegrammer fra nær og fjern.

Vi vil ønske at Jubilaren endnu i mange Aar vil vie Lokomotivmændene sin Arbejdskraft og Interesse og vi vil benytte Anledningen til at sige ham en hjertelig Tak for den svundne Tid.

C.

S. J. Christensen.

Den 1ste Februar var det 25 Aar siden Lokomotivfører Juul Christensen begyndte sin Virksomhed som

Lokomotivmand ved Statsbanerne. Jubilaren har altid staaet som et trofast Medlem af vor Organisation og har i en Aarrække udført et Arbejde for denne som Medlem af Afdelingsbestyrelsen. Han er kendt for sit gode Humør og ved festsige Lejligheder har han ofte ladet andre blive delagtige i den Livsglæde, der udsraaler fra ham. Jubilaren er kendt og skattet blandt de ansatte, han kommer i Berøring med, og han har sikkert paa mange Maader paa Festdagen mærket hvor afholdt han er.

Vi ønsker ham hjertelig til Lykke med de 25 Aar med Ønsket om at Fremtiden maa forme sig saaledes, at Humøret stadig maa være det samme.

Dødsfald.

V. Christensen.

Mandag den 13. Januar d. A. afgik Lokomotivfyrbøder Valdemar Christensen, Rangerfører paa Aarhus H., ved Døden paa Kommunehospitalet som Følge af spansk Syge. — Søndag den 19. Januar blev afdøde under overordentlig stor Deltagelse begravet paa Nordre Kirkegaard i Aarhus. Kuppet var fyldt til Trængsel, og et Væld af smukke Kranse dækkede og omgav Baaren. Inden Kisten med afdøde af dennes 5 Brødre blev baaret ud, afsang Aarhus Lokomotivfyrbøderes Sangkor oppe fra Orgelet Salmen: »Dejlig er Jorden«. — Kredskasserer, Afdelingsformand, Hr. Lokomotivfyrbøder Soph. Jensen holdt ved Graven en smuk og gribende Tale, idet han skildrede Christensen som den udmærkede Lokomotivmand og Kollega, han var, agtet og afholdt af sine Overordnede, af de Lokomotivførere, han havde kørt med, og i høj Grad skattet af sine Kollegaer som en brav Kammerat, altid glad og fornøjelig. Taleren sluttede med paa de danske Lokomotivfyrbøderes Vegne at bringe afdøde en sidste Tak for, hvad han havde været for Kammeraterne og for sin Organisation. Udtalte derefter et Ære være hans Minde.

Derefter bragte afdødes Brøder, Hr. Lokomotivfyrbøder N. S. Christensen paa Familiens Vegne en Tak for den store Deltagelse.

Afdøde var født den 22. Maj 1887 og ansat som Lokomotivfyrbøder den 1. April 1908, opnaaede altsaa ikke at blive pensionsberettiget. Han efterlader sig Enke og tre ukonfirmerede Børn, saa Sorgen er selv-sagt stor i hans Hjem og i hans Familie. De mange Lokomotivmænd, der kendte Christensen, vil derfor ogsaa yde hans efterladte den største Deltagelse. Hans Minde vil længe leve iblandt os.

K. P.

Hovedbestyrelsesmødet den 22. januar 1919.

Alle var til Stede.

Punkt 1. Meddelelse fra Formanden.

Formanden redegjorde for Konflikten ved forskellige Privatbaner i Svrig, omtalte Stillingen paa Sekretariatsmødet i Stockholm og den Stilling Forretningsudvalget havde taget paa Mødet den 9. Januar. Beslutningen, der toges paa Forretningsudvalgs-mødet meddeltes pr. Telegram vore svenske Kolleger. Vi har derefter faaet at vide at et fremkommet Forslag om Forøgelse af Krigstillæget midlertidig har udsendt den eventuelle Kamp, idet det udsendes til Afstemning; men i Følge Dagspressen gaar Afstemningen imod Forslaget. Vi maa altsaa være belavet paa at Strejken kommer, og vi véd og haaber, at vore Medlemmer har Forstaaelse af Situationen og viser vore svenske Kammerater al solidarisk Støtte.

Efter en kort Diskussion blev Forretningsudvalget bemyndiget til, naar Strejken begynder, at oprøve et Bidrag som Understøttelse, hvorefter Sekretariatet maa bestemme Størrelsen af de følgende Bidrag.

Formanden redegjorde derefter for Forhandlingerne om Rangermaskinespørgsmaalet, der havde bragt som Resultat 2 Mands Betjening til de Overfarter, hvor Sovevogne sættes om Bord, og til Roskilde Station og enkelte Havnebaner, hvortil vil medgaa ca. 96 nye Lokomotivførere. Vi har ikke tilendbragt Forhandlingerne om Rangergodtgørelsen og Natpengespørgsmaalet, men dette vil blive behandlet i et nyt Møde. Omtalte derefter Sager, der enten var taget op til Behandling eller afgjorte. Redegjorde for forskellige Sager, samt en Henvendelse fra Generaldirektoratet. — Refererede derefter Sagen om Tørvefyring, hvorpaa der er indløbet Svar fra Generaldirektoatet, der har imødekommet Kravet om en Godtgørelse til de Lokomotivfyrbødere, der gør Tjeneste paa disse Maskiner. — Det vedtoges at rette Henvendelse om at Godtgørelsen ogsaa udstræktes til at gælde Lokomotivførerne.

Formanden kom derefter ind paa Agitationen blandt Medlemmerne, der nu maa finde Sted og redegjorde

derefter for det Fond, som skulde stiftes indenfor »Nordisk Lokomotivmands Forbund«. Omtalte derefter at Forhandling skulde finde Sted om visse Velfærdsforanstaltninger paa Maskinerne. Til denne Forhandling er af Kredsen valgt M. Mortensen, H. Kann, L. Rasmussen og K. Johansen, desuden deltager Sekretæren og jeg. Meddelte derefter at Ordrekommis-sionen begynder sine Møder den 27. Januar. — Kom derefter ind paa Lønsagen.

Der udspandt sig en livlig Diskussion om Foreningens Taktik i Lønkampagnen som man enedes om og tog til Efterretning. Det besluttedes at Formanden skulde besøge Afdelingerne og afgive Beretning. — De øvrige Meddelelser toges til Efterretning.

Punkt 2. Beretning fra de staaende Udvalg og Repræsentanter i C. O. Fællesudvalget, Laaneforeningen.

Lillelund redegjorde for Laanesagerne og de indenfor Laaneforeningen foretagne Forretninger, omtalte derefter en Udstationeringssag fra Fa— til Vm., som ikke kunne fremmes.

Formanden redegjorde for de i Fællesudvalget behandlede Sager, og meddelte bl. a. at Tjenestenumrene for Lokomotivførerne o, a. forsøgsvis vilde blive afskaffet, dog maatte Tjenestemænd med ens Navne rette sig efter de Bestemmelser, der i saa Henseende maatte træffes for at undgaa Forvekslinger.

Mortensen stillede Forslag om at Sekretariatets Medlemmer udvidedes til at omfatte 4 Medlemmer fra hvert Land.

— Toges til Efterretning.

Punkt 3. Hovedkassererens Kvartaloversigt.

H. Kann gennemgik Regnskabet og de enkelte Poster, og omtalte derefter »Dansk Lokomotiv Tidende«s Regnskab. — Redegjorde i store Træk for Regnskabet for 1918.

C. A. Vording fremsatte forskellige Bemærkninger paa kritisk Udvalgs Vegne.

Punkt 4. Kontingentforhøjelse.

Formanden redegjorde for et af Fredericia Lokomotivfyrbøder Afdeling fremsendt Forslag og omtalte forskellige i Forbindelse dermed staaende Forhold.

Efter nogen Diskussion besluttedes det at Sagen toges op til Behandling paa Hovedbestyrelses- og 10 Mands Udvalgs-møder den følgende Dag.

Punkt 5. 1ste Behandling af Budget for Organisationen og »Dansk Lokomotiv Tidende« 1919.

H. Kann redegjorde for Forslaget til Budget for Organisationen, der viste stort Tilskud til Hovedkassen og til »Dansk Lokomotiv Tidende«.

Det vedtoges at udsende Budgettet til Hovedbestyrelsesmedlemmerne. Redaktøren redegjorde for Budgettet til Bladet og ledsagede dette med nogle Betragtninger, bl. a. at Fremstillingen af Bladet siden 1914 var steget med 280 pCt.

Det vedtoges i Anledning af de fremsatte Udtalelser

ang. Prisstigningen, at Redaktionsudvalget paa næste Forretningsudvalgsmøde fremsætter et Forslag herom.

Punkt 6. Eventuelt. Der forelaa en Henvendelse om Lokomotivpersonalets private Hjælpeforening, som toges til Efterretning.

L. Rasmussen forelagde en Sag ang. en Lokomotivfyrbøder i Aarhus.

C. M. C.

Lokomotivførererkredsens Møde

den 22. Januar 1919.

Alle var til Stede.

Punkt 1. Meddelelse fra Formanden.

Formanden omtalte en Indmeldelse i en af Kredsens Afdelinger. Den paagældende Afdeling havde forspurgt om Betingelserne for Optagelse, og herpaa har vi svaret og vi har derefter modtaget Meddelelse om, at de opstillede Krav var imødekommet. Refereerede en Sag fra Fredericia, der var bragt i Orden, og omtalte derefter den tidligere behandlede Sag fra Vandrup, som endnu ikke var bragt ud af Verden. Da Sagen maa tilendebringes, vedtoges det, at give Afdelingen frie Hænder med Hensyn til, hvad der videre maatte gøres, forsaavidt den paagældende ikke ordner sit Forhold.

— Meddelelserne toges til Efterretning.

Punkt 2. Kassererens Beretning.

Hviid redegjorde for Indtægterne i Aaret, der udgjorde ca. 19,150 Kr. og Udgifterne androg ca. 18,750 Kr., og bebudede at Overskudet vilde blive større, naar alle Indtægter var indgaaet. Kassebeholdningen udgjorde ca. 2500 Kr.

— Meddelserne toges til Efterretning.

Kassereren forelagde derefter Budgetforslag for 1919, der toges op til en 1ste Behandling.

— Med enkelte Ændringer vedtoges Forslaget.

Punkt 3. Eventuelt.

Lillelund fremdrog Sagen angaaende vacuumbremse Togs Standsning paa farlige Stationer og den nye Ordre angaaende Retten til Kørsel paa Lokomotiverne.

— Det besluttedes at fremme disse Sager.

Kaavn omtalte derefter Signalgivningen ved Blok med Overkørsel, som virkede meget uheldigt.

— Sagen toges op til Behandling.

Det vedtoges derefter at rette Henvendelse om Tænding af de forskellige Signaler, som midlertidig, paa Grund af Belysningsmaterialeangel, holdes slukkede.

C. M. C.

Lokomotivfyrbøderkredsens Møde

den 22. Januar 1919.

Alle til Stede.

Punkt 1. Meddelelser fra Formanden.

Formanden omtalte en Henvendelse om det Misbrug, der finder Sted under Lokomotivfyrbødernes Reservetjeneste ved et større Depot, med Hensyn til Pudsning af Lokomotivernes Fyrpladser.

En Sag fra Gedser angaaende Lokomotivførernes Tilsidesættelse af Lokomotivfyrbøderne ved en Forandring i Kørselsfordelingen henvistes til H. B.

Fra Brande forelaa en Forespørgsel om Personalet, trods Fritagelse for Udvaskning, kan beordres til at stikke Rør ud. *Formanden* har tilskrevet Afdelingen, at man anser det for givet, at Personalet ogsaa er fritaget for dette Arbejde paa de Steder, hvor Depotet besørger Udvaskningen.

En Sag fra Lkfrb. Andersen, Ng., angaaende en Ansøgning om en Bytning, som Distriktet, med Motivering, nægtede Samtykke til, maatte Bestyrelsen give Distriktet Medhold i.

Fra to Lokomotivfyrbødere forelaa Anmodning om Dispensation fra Ancienitetsreglerne. Bestyrelsen tog Stilling til Spørgsmaalet, der gik til H. B. med Anbefaling.

Angaaende Tørvefyringen, er der nu kommen Svar paa det indsendte Andragende; det gaar ud paa at der foruden forskellige Foranstaltninger, ydes Lokomotivfyrbøderen 10 Kr. pr. Maaned med tilbagevirkende Kraft fra 1ste April 1918, naar Tørven udgør mindst to Tredjedele af Brændselets Vægt.

Punkt 2. Meddelelser fra Kassereren, herunder Kvarvalsberetning. Regnskabet, der var ført pr. 20. Januar 1919, toges til Efterretning.

Kassereren fremlagde derefter et Forslag til Budget for 1919, der efter en længere Diskussion toges til Efterretning.

P. A. J.

Fra det daglige Liv.

Det kan som bekendt hænde, at et Menneske, der skal tidlig op om Morgenen, kan forsove sig en enkelt Gang. Det kan hænde de, der skal op saa tidlig som 6 eller 7 om Morgenen. Nu skal som bekendt Lokomotivmænd op baade Kl. 3 og 4 om Morgenen og enkelte endog før paa Natten.

I Stavanger hændte det Fænomen, at en Fyrbøder, som skulde ud tidlig en Morgen, forsov sig, og som Følge deraf fik han følgende: „De meddeles herved en streng Iretsættelse, for at De den 11. Juli i Aar ikke

fremmødte til beordret Tjeneste i Lokaltog Nr. 3. Man vil samtidig ikke undlade at meddele Dem, at Forsovelse ikke kan regnes som gyldig Grund for saadan Forsømmelse. Gjentagelse vil derfor medføre de alvorligste Følger for Deres Fremtid som Lokomotivmand.“

Efter dette skal formodentlig en Lokomotivmand, selv om han sover, ikke forsømme Tjenesten. Blandt alle Fordringer, som stilles til en Lokomotivmand, bliver nu ogsaa det nødvendige, at han kan indstilles til Søvn-gænger i paa bestemte Klokkeslet.

Hvad om man i Stavanger forsøgte det vanlig brugte Middel, at vække de, der skal saa tidlig ud. Derved sparede man alle Ubehagelighederne, endog saa mærkelige Skrivelser som den her citerede.

(Fra Norsk Lokomotiv-Tidende.)

Hr. Redaktør!

Var det ikke muligt at De, Hr. Redaktør, kunde give mig Oplysning om Størrelsen af de Kalendere, der er ophængt paa Opholdsværelserne i 1. og 2. Distrikt, thi de Kalendere, der i Aar er udleveret i 3die Distrikt til Maskindepoterne, er af minimal Størrelse, omtrent som almindelige Spillekort, 115 mm. lange og 70 mm. brede. De kan nok tænke Dem Satsens Størrelse paa disse; man maa anvende Lup for at læse dem og inden lang Tid er de paa Grund af Brugen ulæselige. — Jeg kunde tænke mig, man sparede al den unødvendige Makulatur, der udsendes til os; thi paa den Maade bliver der smidt Masser af Penge i Rendestenen, og i Stedet gav os Kalendere, som kunde taale at anvendes i et Aar og dog var læselige.

Er man lige saa sparsommelig andre Steder? Vi har her til vort Brug købt en af almindelig Format,

Deres C. O.

De Kalendere, der er ophængt i 1ste Distrikt, er af den samme Størrelse, som de vi hidtil har haft. — Vi er af den Mening, at da det ikke kan dreje sig om noget stort Beløb til Anskaffelsen af Kalendere, kunne man i 3die Distrikt vel nok have anskaffet et noget større Format end det omtalte. Distriktet bør dog ikke glemme, at Kalenderne ved Brugen blive en Del tilsmudset og at de som Følge heraf bør være saa store at Skriften stadig er læselig.

Red.

Jernbaneliv.

En Bog med ovenstaaende Titel har en gammel Jernbanemand, forhenværende Togfører og Stationsforstander Vilh. Hansen, skrevet. Bogen begynder med Aar 1870 og strækker sig derfra over 34 af de danske Statsbaners største Udviklingsaar til 1904. Især de første halvhundrede Si-

der, hvori Forfatteren skildrer saavel Lokomotiv- som Togpersonalets Genvordigheder, navnlig i strenge Vintre, paa en baade morsom og tilforladelig Maade, der af og til vil bringe Smilebaandet i Funktion og virke opfriskende paa Læseren.

I det høje giver Bogen udmærkede Oplysninger om alle de betydeligste Data og Personligheder, som saavel ældre som yngre Lokomotivmænd kun kan have Fornøjelse af at stifte nærmere Bekendtskab med. Forfatterens smukke Tilbøjelighed til at undskylde Fejltrin og søge de gode Egenskaber trukket i Forgrunden vidner om en retsindig Karakter og en fin Tænkemaade.

Bogen er udkommet paa J. Frimodts Forlag og er paa 180 Sider.

Å. Møllebro.

Hjertelig Tak

Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere af Nyborg, Esbjerg, Fredericia Afd. og Aarhus Lokomotivfyrb. Afdeling. Maskiningeniøren i Fredericia og Lokomotivpersonalet i Odense bedes modtage min og mine Børns hjerteligste Tak for de Beløb, som er blevet mig skænket efter min Mand Lokomotivfyrbøder K. K. Klausens Død.

Sine Klausen, Odense.

En hjertelig Tak til Struer, Aarhus, Skanderborg, Fredericia og Nyborg Afdelinger for de smukke Kranse til min Mands, Lokomotivfører A. Dichs Begravelse.

Emilie Dich.

Det sjælland-Falsterske Statsbanepersonales Bibliotek.

I Henhold til Vedtægternes § 6, fratræder efter Tur den 1. Maj d. A. nedennævnte Bestyrelsesmedlemmer m. fl.

Bestyrelsen: Trafikinspektør Harboe og Assistent Gliim. — **Suppleanter:** Assisterne C. P. Pedersen og C. Dænckermortensen. — **Revisor:** Depotarbejder Tietze. — **Revisorsuppleant:** Overassistent Møller-Holst.

Samtlige fratrædende er villige til at modtage Genvalg. Kandidatlistes indsendes til Bestyrelsen senest 1. Februar.

Bestyrelsen.

Rettelse til Adressefortegnelsen.

Kasserer for Struer Lfb. Afd. rettes til Lfb. C. Honoré, Kirkegade 19 C.

Til Medlemslisten.

Indmeldt 1. Januar 1919, Lokomotivfører A. Høst, Nyborg og Kongstad, Thisted.

Overført fra D. S. og M. F. Lfb. A. J. Nielsen, C. V. Vest, A. Chr. Jensen, Brande, Aspirant A. H. Hege-lund Gb.

HAFNIA

Samlede Garantimidler pr. 1. Januar 1919
ca. 95 Millioner Kroner.

Samlet Forsikringsbestand pr. 1. Jan. 1919
ca. 350 Millioner Kroner.

Emanuel Møller & Co., Vinhandlere,

St. Pederstræde 34 og 36 (ved Vestervold).

Telefoner 4518—2897

Kvaliteten gør Udslaget.

Ved nye Etableringer og eventuelt Skifte af Leverandør vil d'Hrr. Købmænd ikke blive skuffede ved at træde i Forretningsforbindelse med os. Som Grund for dette atanføres, vi siden Etableringsaaet 1895 har opnaaet en meget betydelig Omsætni ng

Nørrebro's Vinimport Nørrebrogade 178.

ROBERT BERTHELSEN

Tlf. Taga 1300

Stort Lager af 1ste Klasses Vine & Spirituosa. - - Billigste Priser.

C. D. Fønders Vinhandel, Istedgade 55.

Telf. V. 7201.

Bedste og billigste Indkøbssted paa Vesterbro for
Vine og Spirituosa.

**SPIRITUOSA
OG VINE ---**

**SKRAA, CIGARER
OG TOBAK ---**

købes billigst i

Cigarforretningen, Istedgade 18.

— Elektriske Lamper og Lysekroner. —

Stort Udvalg.

V. Malling Olsen, Godthaabsvej 44.

Frederiksberg Lejebibliothek.

Bog-, Musik- & Papirhandel.

H. SINDAHL PEDERSEN.

Gl. Kongevej 113. Tlf. 2892.

(Hjørnet af Alhambravej.)

E. Hansen

Bøger ◉ Papir ◉ Musik

◉ Galanteri ◉

Blaagaardsgade 27.

Elektrisk Lys og Kraft billigst

Telefon-Ringeledning - - - Elektriske Artikler

P. PEDERSEN,

aut. Installatør.

N. FRIHAVNSGADE 17.

Engelsk Spisestue, smuk, lys Eg, komplet, 500 Kroner
Komplet hvidlakeret Soveværelse 450 =
Moderne Eg. Spisestue. 250 =
Komplet Eg. Herreværelse 350 =

Bjelkes Allé 18 St. o. G.

Announce-Ekspeditioner:

For Kjøbenhavn: Chr. Hylver, Sommerstedgade 22[?],
Telefon Vester 4011.

For Provinsen: L. Rasmussen, Hans Tausensgd. 14, Odense.
Telefon 2288.

Udgaar 2 Gange månedlig.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², Kjøbenhavn B.
Tlf. Vester 2895 v.

Abonnementspris: 2 Kr. 50 Øre aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

